

den mellem de to Vinduer et firkantet Bord paa tykke, klodsede Ben; i Stuens ene Ende havde den dobbelte Ægteseng sin Plads og i den anden en mægtig Kiste, hvorpaa stod malet, omgivet af Roser og Tulipaner paa blaa Grund: Bodil Hansdatter.

Uagtet vi befinder os i en lille Købstad, fremgaar det tydeligt af det hele Interiør, at den syge Kone, og Manden, der sidder paa Sengekanten og holder hendes Haand i sin, begge er fra Landet.

For nogle og tredive Aar siden kom de hertil fra Jylland; han var Jernbanearbejder, og paa det giftede de sig. De flyttede da herind i denne lille Kvistlejlighed og var lykkelige med hinanden. Da Arbejdet ved Jernbanen sluttede, havde de vokset sig fast til Byen og til Lejligheden, og han søgte derfor og fandt sit Brød som Arbejdsmand. Nogen videre Intelligens var han ikke i Besiddelse af, men han var en jevn og en skikkelig Mand, der passede sit Arbejde uden dog nogen Sinde at drive det videre end til Arbejdsmand. Hans Kone passede og fredede om Hjemmet, opdrog sine Børn, der kom med to til tre Aars Mellemlum, og vaskede for Folk i sit Hjem.

Disse to Menneskers Tilværelse gled rolig sin Gang uden store Sorger eller store Glæder. Børnene voksede til og kom ud i Verden, der var fem Drengene og kun en eneste Pige. De artede sig vel, og alle, selv de af dem, der allerede var gifte, søgte altid Tilhold i Hjemmet og hos Forældrene, til hvem de følte sig stærkt knyttede, om end de aldrig forstod at udtale det. De var faamælte og træge i Tanken som Faderen, men som Moderen forstod de at omgaas Folk, og Skolegang samt Købstadopdragelse havde lært dem at stile mod et højere Maal, end at træde i Faderens Fodspor.

Da den lille Pige var bleven syv Aar, forstod Forældrene, at hun vilde blive den sidste, og dels fordi det nu en Gang var bleven Moderen en Vane at have Omsorg for Smaabørn, dels for paa denne Maade at bidrage sin Skærv til Husholdningen, da hun ikke længer var stærk nok til at vaske, besluttede de at avertere i københavnske Blade om Plejebørn.

De fik Tilbud, flere end de kunde modtage, og af disse valgte de to. I nogle Aar havde de Uheld, Børnene døde, det ene efter det andet; der kom nye til, ogsaa de døde, uagtet al Umage, Kærlighed og Paapasselighed. Dette Uheld tog saa svært paa Konen, at hendes Bryst, der aldrig havde været stærkt, blev angrebet, og hun besluttede, hvor tungt det end faldt hende, da Børn var hendes Livs eneste store og tavse Passion, at opgive at være Plejemoder.

Saa skete det, at en ung Pige, Datter af ansete Forældre, havde begaaet et Fejltrin — som det kaldes — et Fejltrin, hvis Følger skulde skjules for alle, selv for Forældrene. Det lykkedes. Barnet blev født til Verden, og den unge Moder søgte en Pleje til det. I Hovedstaden maatte det dog ikke være, ti der vilde hun ikke kunne holde dets Tilværelse skjult, hendes Besøg vilde røbe den. Men en god Pleje skulde det være; paa Betalingen vilde der ikke blive set. Jordemoderen, der var temmelig ung i Tjenesten, var tilfældigvis fra den lille By, hvor Jens Nielsen og hans Hustru boede, og hun vidste, det var gode Mennesker,

samvittighedsfulde til det yderste, skønt det ikke var hende ubekendt, at de havde haft Uheld med deres Plejebørn. Mulig tænkte hun ogsaa, det vilde være bedst for den unge Moder, om det lille Barn døde, og paa hendes Vegne skrev saa hun til Bodil.

Jens Nielsens Kone havde aldrig sat Pen til Papiret, og Manden svarede derfor i hendes Sted jævnt og trohjertet: „Hvis Fruen vilde betro dem sit lille Barn, saa skulde det faa al den Pleje og Pasning og Renlighed, som de kunde give det; men de var jo kun Mennesker, og Vorherre raadete for Liv og Død. De havde haft flere Plejebørn, og de var døde; en lille var dog bleven to Aar gammel, det vilde han sige Fruen paa sin Kones og sine egne Vegne, for de kunde ikke forsvare, at hun ikke vidste, hvad hun gik ind til. Nu ventede de paa Svar, og om Fruen saa vilde gøre Aftale, vilde han komme til Byen, saa snart han fik Bud.“

Den unge Pige blev lidt løjerlig til Mode, da hun hørte de brave Menneskers Uheld, og hun var mest tilbøjelig til at ville søge noget andet; men det var ikke let at finde tavse og paalidelige Mennesker, og desuden tiltalte Brevets Tone hende.

Hun gav dem sin Dreng, og fra den første Dag blev han vogtet og skærmet som det dyreste Guld. Dette Barn blev det tarvelige Hjemms Lyspunkt, det, hvorom alt drejede sig. Aldrig har nogen Moder vaaget ængsteligere over sit Hjertes Barn i urolige og søvnløse Nætter end denne lejede Kone, aldrig har Forældre og Søkende med større Sorg og Bedrøvelse staaet ved et elsket Barns Smertensleje, end denne Mand og Kone, disse voksne Sønner og denne tolv-aars Pige stod ved den lille Ottos Vugge, da han i Brystbetændelse streides med Døden, da Krampen tog ham i Tandbruddets Tid, eller da Mæslinger og Kighoste plagede hans lille Legeme. Men den stærke og kvikke Fyr overvandt al Sygdom og alle Onder, og han voksede op, stor og kraftig — en rigtig lille Hustyrant.

Brødrene, som han kaldte dem, forkælede ham og gav ham Skillinger, og samvittighedsfuldt gav han dem ud til Slikkeri, saa snart han paa sine smaa tykke Ben kunde stolpre ned ad Trappen og over Gaden. Søsteren var hans Legetøj og underdanige Slave, og Fa'er og Mo'er kommanderede han, de vovede ikke at sige ham imod, gav efter for alle hans Luner og læste gerne hans Ønsker ud af Øjnene, før han kom frem med dem, noget, han dog ikke var bange for. Til Gengæld elskede den lille Otto dem allesammen og vidste ikke af nogen anden Slægt at sige.

Moderen lod ikke høre fra sig og havde ikke opgivet nogen Adresse. Penge fik de regelmæssigt sendt gennem Jordemoderen, og til hende maatte de en Gang imellem sende en Beretning om Barnets Sundhedstilstand.

Alt som Tiden gik, glemtes det næsten, at Otto ikke var deres eget Barn, Barneret havde han i Huset og i alles Hjerter. Der var kun den Forskel, at han var finere og pynteligere end de. Det viste sig i selv de mindste Smaating, og det var ikke for intet, han i Naholaget kaldtes Jens Nielsens lille Prins.

Der var gaaet omtrent halvfemte Aar, da et kønt lille Brev, Postbudet bragte en

Morgen i August, voldte Uro og Forstyrrelse i Huset.

Bodil fik straks slemme Anelser ved Synet af det, men tøvede med at lukke det op, indtil Manden ved Middagstid kom hjem.

Omhyggeligt vaskede han sine Hænder, tog Træskoene af og Listeskoene paa, fik Brillerne frem og skar saa betænksomt den fine, duftende Konvolut op.

Det var kun nogle faa Linier, Brevet indeholdt. Ottos Moder meldte, at hun samme Dag med Eftermiddagstoget vilde komme og hente sin Dreng. Det var det hele.

Manden sad tavs og knugede det fine Papir med den sirlige Skrift sammen i sin barkedede Arbejdshaand, mens to store Taarer langsomt trillede ned ad hans Kinder og forsvandt i Skæget; men Bodil slog Forklædet for Ansigtet, og hun græd, den gamle Kone, hulkede, som om hendes Hjerte skulde briste, og da den lille Otto kom listende og krøb op paa hendes Skød, trykkede hun ham ind til sig, som vilde hun holde ham fast med det samme.

Om Eftermiddagen kom Ottos Moder, der nu var bleven gift og af sin Mand havde faaet Lov til at anerkende sit Barn. Hun saa den Sorg, der herskede hos disse Mennesker, fordi dette Barn, som her havde henlevet de fire første Aar af sit Liv, nu skulde forlade dem, og hun saa Barnet, sin Dreng, ham, hun ikke havde set fra han var saa spæd, at hans Alder regnedes i Døgn, og for hvem hun nu var en fremmed. Hun ønskede næsten, hun ikke var kommen.

Da Tiden kom, de skulde gaa, skreg Otto paa det kraftigste og protesterede mod at gaa med, han vilde blive hos Mo'er, og han klamrede sig til Bodil, der grædende søgte at tale ham til Rette.

Det stod dog ikke i menneskelig Magt. Ottos Moder maatte rejse alene, men gjorde Aftale med Jens Nielsen og Bodil, at de ottende Dagen efter skulde bringe hende Drengen.

Den Dag satte Mærker som aldrig svandt.

Da Drengen var borte, havde de alle en Fornemmelse, som var der sket et Dødsfald, som havde den ubarmhjertige Død revet ud af deres Arm, det kæreste, de ejede.

Om atter at tage et Plejebarn i Huset var der ikke Tale.

Bodil holdt sig længe oven Senge, skønt Astmaen tog svært paa hende og Hosten undertiden truede med at kvæle hende, men da Efteraarets mørke Dage kom med Storm og Kulde og Løvfald, da lagde hun sine trætte Lemmer til Hvile i den brede Seng med de tunge Dynner, hun havde ikke længer Kræfter til at holde sig oppe. Lægen blev hentet og Dommen lød: Astma, Tuberkler paa Lungerne, kan muligt blive langvarigt.

I Dag var det Juleaften. For at glæde hende, havde Jens Nielsen skrevet ind til Fruen og bedt hende, om Otto maatte rejse ned til dem og blive hos dem i Julen, saa vilde Sønnen Peter, der havde Plads hos et Herskab, men havde faaet Lov at rejse et Par Dage hjem, komme op og hente ham. Han bad saa mindelig Fruen om at lade Drengen rejse, da alene Tanken om at se ham havde gjort Bodil saa glad, at han troede, hun skulde komme sig. Der var kommet Svar, og nu ventede de Otto i Dag eller i Morgen.